

[Handelsministeren.]

eller tre her i folketinget, at vi har samtidig sat præmieerne ned — i visse tilfælde er vi gået i vejret med sikkerhedsstillelsen — således at der kan ske et år det, at der kan komme et rent nettotab på eksportkreditrådets virksomhed.

Nu stillede hr. Jørgen Peder Hansen mig spørgsmålet, om jeg skønnede, at tabene var så accelererende, at jeg kunne tænkes at overveje lovgivning i denne henseende. Det er der slet ikke tale om. Hvis tiderne udvikler sig normalt, men altså med visse uforudselige større tab, så vil det finde sin ganske naturlige første opfangning i en gradueret præmieopkrævning for de områder, der måtte have givet tab. Det er jo en ganske forretningsmæssig betragtning, der dér gør sig gældende i eksportkreditrådet.

Jeg tror, at jeg hermed har besvaret de spørgsmål, som hr. Jørgen Peder Hansen rejste over for mig, og jeg håber, det er tilstrækkelig fyldestgørende til, at man kan undgå udvalgsarbejde.

Jeg har samtidig besvaret hr. Jørgen Jensens spørgsmål om renteforhøjelsen, som vistnok var det eneste spørgsmål, der blev rettet til mig.

Hr. Niels Andersen sagde, at jeg her for en gangs skyld kom med et erhvervsvenligt forslag, og jeg vil da i første omgang svare hr. Niels Andersen, at alle forslag, jeg kommer med — hvorvidt de så betragtes erhvervsvenlige eller betragtes som erhvervsuvenlige — fremsætter jeg på vegne af en regering, der også omfatter partiet venstre.

Rentespørgsmålet fra hr. Niels Andersen har jeg besvaret. Desuden stillede hr. Niels Andersen det spørgsmål, om tabene var netto. Det er de ikke. Der er stadig væk overskud i forholdet konstaterede tab og præmieindtægt, men som jeg pegede på før, kan det altså godt blive til nettounderskud i et enkelt år.

Fru Dagmar Andreasen fremsatte interessante betragtninger om, hvorvidt nogen eksport er værdifuldere end anden, herunder om der tjenes på det, hvori vel også indgår fra fru Dagmar Andreasens side en rent valutarisk betragtning. Jeg kan kun sige, at betragtningen er interessant, men jeg har ikke virkelig fundet, at den kunne, skal vi sige bruges som nogen ledetråd til noget bestemt.

Fru Dagmar Andreasen kommer derefter ind på forholdet omkring skibskreditterne og spørger mig: hvor længe skal de løbe? Desuden kommer hun med sit regnestykke, som jeg fuldstændig forstår. Selve skibskreditfondens er baseret på en ganske almindelig lovgivning, som ethvert obligationsudstedende institut skal være dækket af i dette land. Den særlige støtteordning, som går ud på, at Nationalbanken opkøber de udstedte obligationer til en forudgaranteret kurs, som er pari, blev etableret i 1963, og jeg tror godt, at jeg kan sige ganske bramfrit, at var den ordning ikke blevet etableret i 1963, havde vi antagelig ikke haft skibsværftsindustri i Danmark.

Det giver svar på et andet af fru Dagmar Andreasens spørgsmål. Så var den kapital og den arbejdskraft, der dengang var forbundet med skibsværfterne, gradvis gledet over til andre dele af erhvervslivet. Men det gjorde vi ikke, og derfor er skibsværftsindustrien i dag en kendsgerning. En anden kendsgerning, som man må pege på, er, at den med tilgrænsende industrier, leverandøriindustrier og underleverandører osv., dækker et meget betydeligt antal beskæftigede, og mange af de tilgrænsende virksomheder arbejder med en betydelig bedre rentabilitet end den egentlige værftsvirksomhed. Jeg kan ganske tilslutte mig de udtalelser, fru Dagmar Andreasen kom med, nemlig at det er kendt, at nogle værfter arbejder bedre end andre; det er jo kendt fra regnskaber og på anden måde.

Nu vil fru Dagmar Andreasen gerne have et svar på spørgsmålet: hvilket tilskudsmoment er der faktisk i skibskreditordningen, altså den særlige ordning med Nationalbanken? Spørgsmålet er forståeligt. Det er raskende svært at svare på, fordi det nærmer sig det hypotetiske. Man kan nemlig godt gøre op, hvad 1 pct.s rentefordel beløber sig til omtrentligt. Jeg kan oplyse her, at jeg sent på året 1969 så sådanne beregninger, og efter de daværende tal — og jeg tror ikke, de i den henseende har forskubbet sig meget — betød en 1 pct.s renteforskel ca. 28 mill. kr. fordelt over 1 års produktion. Det er altså det eneste nogenlunde solide ståsted, man har. Derefter begynder det hypotetiske, nemlig: hvorledes ville kapitalforsyningen have været under andre forhold, der i øvrigt måtte tillade skibsværfterne at have